

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/69/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214213486
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4214213486.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Z. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., Z. XXXX/X, zastúpený: Mgr. Elena Szabóová, advokátka so sídlom v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, proti žalovanému: VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 98, IČO: 31 341 438, o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15Ro/418/2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 28. októbra 2016, č. k. 10C/184/2014-68, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému p r i z n á v a proti navrhovateľovi obnovy konania nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu na obnovu konania a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Komárno zo dňa 19. 09. 2013, č. k. 15Ro/418/2013-62 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. 11. 2013. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 397, § 398, § 399, § 400, § 403 ods.1, § 404, § 405, § 406, § 411, § 412 ods. 1, § 413 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Nahliadnutím do spisu Okresného súdu Komárno, sp. zn. 15Ro/418/2013 zistil, že platobným rozkazom zo dňa 19. 09. 2013 v spojení s opravným uznesením z 19. 11. 2013 bol žalovaný (v tomto konaní žalobca) zaviazaný zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní v postavení žalovaného) sumu 6 777,07 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 30. 07. 2012 do zaplatenia a trov konania, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku v sume 406,50 eura a z trov právneho zastúpenia v sume 588,36 eura. Platobný rozkaz bol žalovanému doručený 25. 09. 2013. Odpor, ani odvolanie proti trovám konania nepodal, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňom 11. 10. 2013. Exekučné konanie na vymoženie tejto pohľadávky oprávneného sa začalo na návrh doručený súdu prvej inštancie dňa 04. 03. 2014, je vedený pod sp. zn. 7ER/276/2014, pričom upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému doručené 16. 05. 2014. Po vyše 7 mesiacoch po právoplatnosti platobného rozkazu a po začatí exekúcie sa obrátil o pomoc na právne vzdelanú osobu namietajúc rozpor platobného rozkazu s platnou judikatúrou slovenských súdov a so Zákonom na ochranu spotrebiteľa. Uviedol, že aktuálna právna úprava definuje v ustanovení § 397 CSP šesť dôvodov prípustnosti návrhu na obnovu konania. Z dôvodu, že navrhovateľ návrh na obnovu konania zdôvodnil len ustanovením § 228 ods. 1 písm. a), b), e) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) ostatnými zákonnými dôvodmi obnovy konania sa nezaoberal. Konštatoval, že navrhovateľ musí dostatočne presne vymedziť dôvod obnovy, teda je potrebné, aby konkrétne označil skutočnosti, ktoré, podľa jeho názoru odôvodňujú povolenie

obnovy konania. Na podanie takéhoto návrhu zákon stanovuje subjektívnu a objektívnu prekluzívnu lehotu, v ktorých treba podať návrh na súd. Subjektívna trojmesačná lehota sa počíta odo dňa, keď sa ten, kto navrhuje obnovu, dozvedel o dôvode obnovy, alebo od dňa, keď ju mohol uplatniť. Objektívna trojročná lehota sa počíta od právoplatnosti rozhodnutia. Z objektívnej lehoty pripúšťa zákon výnimky a návrh možno podať aj po uplynutí troch rokov, a to ak sa návrh opiera o dôvod obnovy v zmysle v ustanovenia § 397 písm. c) a e). Zákon umožňuje použiť dôvod na obnovu spočívajúci v rozsudku ESLP aj po tejto objektívnej lehote, avšak pri dodržaní subjektívnej trojmesačnej lehoty počítanej od okamihu, keď sa navrhovateľ obnovy dozvedel alebo mohol dozvedieť o tomto rozsudku. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva záver, že súdy členského štátu sú povinné preskúmať svoje právoplatné rozhodnutia, avšak len vzhľadom na neskôr vydané prejudiciálne rozhodnutia Súdneho dvora, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky, a to ak vnútroštátne právo umožňuje preskúmanie konečného rozhodnutia z dôvodu, že rozhodnutie vychádzalo s ohľadom na neskoršie rozhodnutie Súdneho dvora z nesprávneho výkladu práva únie alebo bolo vyhlásené bez toho, aby bola Súdnemu dvoru položená prejudiciálna otázka, ak dotknutá osoba podá návrh na preskúmanie rozhodnutia ihneď po tom, ako sa dozvedela o rozhodnutí Súdneho dvora a ak novým rozhodnutím nie sú dotknuté záujmy tretích strán (rozhodnutie SD C-2/2006 vo veci Kempter z 12. 02. 2008). Vychádzajúc zo zásady res iudicata, ako zásady právnej istoty je preto možné zasahovať do právoplatných a vykonateľných rozhodnutí a tieto preskúmať, prípadne zrušiť, ak sú nezlučiteľné s právom únie len vtedy, ak sa vyčerpali všetky dostupné opravné prostriedky, alebo ak uplynuli lehoty, ktoré sú pre ich podanie stanovené (C-224/01 z 30.9.2003 vo veci Köbler). Vzhľadom na uvedené bol súd prvej inštancie toho názoru, že ak bolo vydané rozhodnutie okresného súdu v čase, kedy boli rozhodnutia Európskeho súdneho dvora, na ktoré odkazuje navrhovateľ zverejnené v Úradnom vestníku EÚ, ako aj v zbierke súdnych rozhodnutí Súdneho dvora EÚ a aj na internete, pričom tieto sa stali pre Slovenskú republiku právne záväzné už od 01. 05. 2004, kedy sa Slovenská republika stala členským štátom Európskej únie, mal podať proti platobnému rozkazu odpor a namietat túto skutočnosť už v odpore. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci sa nejedná o žiadnu novú skutočnosť, o ktorej sa mal navrhovateľ dozvedieť po vydaní platobného rozkazu. Trojmesačná doba na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 403 CSP (§ 230 ods. 1 OSP) začína plynúť uplynutím dvadsiateho dňa od zverejnenia podľa úradného vestníka EÚ, v ktorom je každé rozhodnutie ESD publikované, a tým aj záväzné pre každú fyzickú aj právnickú osobu. Jedinou výnimkou, kedy Súdny dvor ES zakotvil povinnosť prelomiť zásadu res iudicata, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, alebo orgánu Európskej únie. Ďalej konštatoval, že rozhodnutie Súdneho dvora ES zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnutého rozhodnutia alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor a európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania nemožno sa domáhať prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Domnienka o znalosti uverejnených aktov je nevyvrátiteľná. Obnova konania je prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu alebo okolnosťami, ktoré účastníkovi objektívne neumožňovali použiť skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy v pôvodnom konaní alebo nemožnosťou vykonať dôkazy v pôvodnom konaní. V pôvodnom konaní mal žalobca podať odpor proti platobnému rozkazu v rámci ktorého mal možnosť uviesť všetky skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktorými spochybňuje nárok oprávneného a ktorých sa vraj dozvedel až z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, alebo z rozhodnutí súdov SR. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C 234/2004 zo dňa 16. 03. 2006 vo všeobecnosti nie je vnútroštátny súd povinný znova preskúmať a zrušiť právoplatné súdne rozhodnutie, aj keby sa ukázalo, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Toto rozhodnutie vydal súdny dvor ES po tom, čo dňa 05. 04. 1993 nadobudla účinnosť Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Žalobca nepreukázal, že návrh na obnovu konania podal v lehote troch mesiacov od toho času, keď sa dozvedel o dôvode obnovy, resp. od toho času, keď mohol tento dôvod uplatniť. Nepreukázanie zachovania subjektívnej doby má za dôsledok zamietnutie návrhu na obnovu konania. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v návrhu na obnovu konania neuvádza také skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by v pôvodnom konaní v prípade využitia oprávneného prostriedku proti platobnému rozkazu nemohol použiť. Nepreukázal ani to, že predmetný platobný rozkaz je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie uplatnenia tohto právneho nároku v zákonom stanovenej subjektívnej dobe. Súd prvej inštancie nevzhladol dôvod

na povolenie obnovy konania v zmysle vyššie citovaných ustanovení CSP, preto návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

2. Žalobca v zákonnej lehote napadol vyššie citovaný rozsudok odvolaním domáhajúc sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že povoľuje obnovu konania vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15Ro/418/2013 a povoľuje odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Komárno sp. zn. 15Ro/418/2013-62 zo dňa 19. 09. 2013 v znení opravného uznesenia sp. zn. 15Ro/418/2013-62 z 19. 11. 2013 do právoplatného skončenia konania o obnove konania 15Ro/418/2013, namietajúc, že súd prvej inštancie nesprávne v rozhodnutí uvádza, že žaloba na obnovu konania bola podaná žalovaným (ktorého súd prvej inštancie označuje v celom konaní nesprávne ako žalobcu) dňa 15. 07. 2014, pričom žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 11. 07. 2014. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie hodnotil splnenie podmienok na obnovu konania podľa CSP, a nie podľa zásad platných v čase konania (OSP). Preto je mechanická aplikácia CSP na žalobu, ktorá bola podaná podľa pravidiel platných v čase jej podania (OSP), neprípustná, a to aj s prihliadnutím na § 470 ods. CSP. Poukázal na rozdielnosť vo formulácii § 397 písm. e) CSP a § 230 ods. 1 OSP. Uviedol, že skutočnosť, že po vydaní platobného rozkazu, dokonca po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, bude porovnateľná zmluvná podmienka, na základe ktorej bolo žalovanému v pôvodnom konaní priznané plnenie, vyhlásená za neplatnú právoplatným rozsudkom iného súdu, nemohol ani predpokladať, nieto ešte uplatniť v pôvodnom konaní. Ďalej žalovaný apeloval na § 53a) Občianskeho zákonníka. Ďalej vyjadril svoj nesúhlas s právnymi závermi súdu, odkazujúcimi na nemennosť právoplatných rozhodnutí a nemožnosť do nich zasahovať a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Co/259/2012 v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 212/2013, uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 z 09. 12. 2010 a uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/15/2013. Uviedol, že žalovanému nemožno vytýkať, že v konaní neuplatnil v rámci svojej obrany poukázanie na rozhodnutie, ktoré v čase skráteneho konania (platobný rozkaz) prebiehalo a nebolo ukončené a preto sa ani o rozhodnutí súdu ani dozvedieť nemohol. Poukázal na skutočnosť, že aj keď v skrátenej konaní, akým je konanie o vydanie platobného rozkazu, sa dokazovanie nevykonáva, súd je povinný skúmať súlad uplatňovaného nároku z hľadiska jeho možného rozporu so zákonom, spotrebiteľského práva nevynímajúc. Zamietnutie žaloby na povolenie obnovy konania v tejto súvislosti považuje žalovaný za fixovanie protiprávneho stavu, keď súd bez posúdenia zákonnosti uplatňovaného nároku prevzal do výroku rozhodnutia návrh žalobcu, bez zohľadnenia, že ide o spotrebiteľský spor, a bez preskúmania súladu uplatňovaného nároku s hmotným právom. Namietal, že sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal s odvolacou námietkou založenou na nedodržaní povinnosti súdu podľa § 172 ods. 9 OSP, teda že platobný rozkaz vôbec nemal byť vydaný a ani s interpretáciou tohto ustanovenia cez dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z. z. Uviedol, že súd je viazaný nielen samotným návrhom na povolenie obnovy konania, ale aj obsahom celého súdneho spisu, pretože už v predchádzajúcom odvolaní poukázal na ďalšie dôvody obnovy konania. Záverom opätovne namietal, že sa súd prvej inštancie, napriek viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu znova nevysporiadal s existenciou dôvodov na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a), b) a e) OSP a že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na obnovu konania mu bolo doručované tak, aby lehota na podanie odvolania uplynula v čase vianočných a novoročných sviatkov, čo je všeobecne vnímané ako obdobie čerpania dovoleniek (súdy, právni zástupcovia strán konania), čo vzbudzuje v žalovanom dôvodnú pochybnosť o účelnosti takéhoto postupu. Na dôvazok uviedol, že v označení rozhodovanej veci nie je obnova konania označená spisovou značkou konania, o obnovu ktorého žalovaný žiada (15Ro/418/2013) a takto nie je identifikované ani vo výroku rozhodnutia, čo spôsobuje, že je neurčité a do budúcnosti nevykonateľné.

3. Žalovaný písomné vyjadrenie k odvolaniu nepodal.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec (odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP), v súlade s § 378 a § 385 ods. 1, 2 CSP na nariadenom odvolacom pojednávaní viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdiť.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí Civilný sporový poriadok aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti, teda pred 01. 07. 2016.

6. Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované.

7. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že návrh na obnovu konania bol súdu prvej inštancie doručený dňa 11. 07. 2014, t. j. ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Súd prvej inštancie už raz o návrhu na obnovu konania rozhodol tak, že uznesením zo dňa 01. 12. 2014 návrh na obnovu konania a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Komárno zo dňa 19. 09. 2013 č. k. 15Ro/418/2013-62 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. 11. 2013 zamietol. Na základe odvolania žalobcu napadnuté uznesenie preskúmal odvolací súd, ktorý ho uznesením zo dňa 02. 02. 2016 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. O veci opätovne rozhodol súd prvej inštancie v poradí druhým napadnutým rozsudkom zo dňa 28. 10. 2016 č. k. 10C/184/2014-68, už za účinnosti nového právneho predpisu - Civilného sporového poriadku, ktorým opätovne zamietol žalobu na obnovu konania a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Komárno zo dňa 19. 09. 2013 č. k. 15Ro/418/2013-62 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. 11. 2013. Žalovaným uplatnenú žalobu o obnovu konania v intenciách odvolacích dôvodov preskúmal odvolací súd na základe § 470 ods. 2 CSP podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase jeho podania. Dôvodom je nevyhnutnosť rešpektovania základným princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (článok 3 ods. 1 CSP). Avšak zároveň na odvolacie konanie musí aplikovať ustanovenia Civilného sporového poriadku.

8. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak

- a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a
- b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

9. Keďže odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie už raz zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, odvolací súd musí sám vo veci rozhodnúť, aj v prípade, ak zistil, že súd prvej inštancie sa dopustil prípadných pochybení.

10. Predmetom konania je návrh na obnovu konania vedeného pred Okresným súdom Komárno pod sp. zn. 15Ro/418/2013 na návrh žalobcu: VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 98, IČO: 31 341 438 (ďalej len „VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o.“ a v konaní o návrhu na obnovu konania žalovaný) proti žalovanému Z. A., nar. XX.. XX. XXXX, bytom J., Z. XXXX/X (v konaní o návrhu na obnovu konania žalobca) o zaplatenie 6 777,07 eura s príslušenstvom v ktorom bol vydaný platobný rozkaz zo dňa 19. 09. 2013 sp. zn. 15Ro/418/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11. 10. 2013 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 15Ro/418/2013-66 zo dňa 19. 11. 2013 (ďalej aj ako „platobný rozkaz“ alebo „exekučný titul“). Podľa žalobcu dôvodmi na obnovu konania podľa § 228 OSP:

a) sú skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pričom nemožnosť vznikla porušením povinnosti súdu ex offio preskúmať žalovaný nárok podľa § 172 ods. 9 OSP,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pričom dôkazy nebolo možné vykonať pre porušenie povinnosti súdu podľa § 172 ods. 9 OSP,

e) platobný rozkaz je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, pričom sa jedná o rozsudok ESD č. 106/77 vo veci *Amministrazione delle finanze dello Stato c/a S.p.A Simmenthal*, rozsudok C 243/08 *Pannon GSM Zrt. c/a Erzsébet Sustikné Györfi ESD*, rozsudok C484/08 - *Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid c/a Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbank)*, *Mostaza Claro C 168/05*, *Oceáno Group Editorial SA C 240/98 - C244/98*, *C-429/05 - Max Rampion, Marie-Jeanne Godard, vydatá Rampion*, proti *Franfinance SA, K par K SAS, C-473/00 - Cofidis SA and Jean-Luis Fredout* a vyplývajú aj zo znenia dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z.,

príčom potenciálu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej preukázal aj znením bodu č. 85 dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z.

11. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak bolo vydané rozhodnutie okresného súdu v čase, kedy boli rozhodnutia Európskeho súdneho dvora, na ktoré odkazuje navrhovateľ zverejnené v Úradnom vestníku EÚ, ako aj v zbierke súdnych rozhodnutí Súdneho dvora EÚ a aj na internete, pričom tieto sa stali pre Slovenskú republiku právne záväzné už od 01. 05. 2004, mal žalobca podať proti platobnému rozkazu odpor a namietať túto skutočnosť už v odpore a preto je zrejmé, že sa nejedná o žiadnu novú skutočnosť, o ktorej sa mal navrhovateľ dozvedieť po vydaní platobného rozkazu. Trojmesačná doba na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 403 CSP (§ 230 ods. 1 OSP) začína plynúť uplynutím dvadsiateho dňa od zverejnenia úradného vestníka, v ktorom je každé rozhodnutie ESD publikované a tým aj záväzné pre každú fyzickú aj právnickú osobu. Záverom zdôraznil, že nepreukázal, že návrh na obnovu konania podal v lehote troch mesiacov od toho času, keď sa dozvedel o dôvode obnovy, resp. od toho času keď mohol tento dôvod uplatniť. Nepreukázanie zachovania subjektívnej lehoty má za dôsledok zamietnutie návrhu na obnovu konania.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci postupom podľa dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Žalobca v odvolaní namietal, že mu nemožno vytýkať, že v konaní neuplatnil v rámci svojej obrany poukázanie na rozhodnutie, ktoré v čase skráteného konania prebiehalo a nebolo ukončené (OS Dunajská Streda, sp. zn. 9C/88/2013), preto nie je zrejmé, ako posúdil súd prvej inštancie začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k tomuto rozsudku. Ďalej namietal, že sa súd prvej inštancie žiadny spôsobom nevysporiadal s odvolacou námietkou založenou na nedodržaní povinnosti súdu podľa § 172 ods. 9 OSP. Zároveň poukázal, že aj v odvolaní proti prvému rozhodnutiu súdu prvej inštancie uviedol ďalšie dôvody obnovy konania - ďalšie rozhodnutia súdov (napr. rozsudok Okresného súdu Nitry sp. zn. 12C/227/2013 z 27. 10. 2014), na ktoré nemohol poukázať v pôvodnom konaní a teda spĺňa kritérium nového dôkazu podľa § 205 ods. 1 písm. a) OSP.

14. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu. Je ňou prelomený princíp záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia ako jednej zo záruk právnej istoty, a preto ju zákon umožňuje len v mimoriadnych prípadoch z mimoriadnych dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v ust. § 228 ods. 1 OSP. Rozhodovanie o návrhu na obnovu konania je dvojfázové: Najprv súd rozhodne o tom, či návrhu na obnovu konania vyhovie, t. j. či obnovu konania povolí alebo nie. V tomto štádiu súd skúma, či sú splnené podmienky pre obnovu konania z hľadiska § 228 až § 230 OSP, t. j. či návrh bol podaný z dôvodov vyplývajúcich z § 228 ods. 1 OSP, či smeruje proti takému rozhodnutiu, ohľadne ktorého je možné povoliť obnovu konania a či bol návrh podaný včas. Len v prípade, že sú splnené všetky zákonné podmienky obnovy konania, rozhodne súd tak, že obnovu konania povolí. V druhej fáze po právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania potom už bez ďalšieho súd vec opätovne prejedná.

15. Napadnuté rozhodnutie je procesným rozhodnutím v prvej fáze konania o obnove, t.j. ide o rozhodnutie o tom, či sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania. V prejednávanej veci žalobca namieta, že nebolo aplikované spotrebiteľské právo pri rozhodovaní vo veci resp. nedodržanie povinnosti súdu podľa § 172 ods. 9 OSP, t. j. nesprávne právne posúdenie veci.

16. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietané nesprávnosti iné opravné prostriedky. Všeobecne zaužívaným záverom je, že vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 OSP (Zo súdnej praxe č. 2/2000, s. 29).

17. Platobný rozkaz možno napadnúť návrhom na obnovu konania, ak možno dôvody obnovy konania vzťahovať na predpoklady, za ktorých bol vydaný. V skrátenom konaní podľa § 172 - § 174 OSP

sa nevykonáva dokazovanie, a preto neprichádza do úvahy aplikácia dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. b) OSP, ale ani poukaz na nové dôkazy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) OSP. Nové dôkazy sú spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je nimi možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre účastníka, ktorý návrh podal, priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktorý napriek tomu, že v čase pôvodného konania objektívne existovali, bez svojej viny ich nemohol použiť v pôvodnom konaní, napr. preto, že o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznú povinnosť. Nová skutočnosť musí byť vždy spojená s novým dôkazom. Dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdom. Tie skutočnosti ktoré nastali až po tom, nemôžu byť spôsobilým dôvodom obnovy konania, nakoľko k nim nemohol súd v čase vyhlásenia rozhodnutia prihliadať. Za nové rozhodnutie sa považuje nielen rozhodnutie iného súdu alebo iného príslušného orgánu, ktoré bolo vydané v čase vydania pôvodného konania a ktoré nemohol účastník bez svojej viny použiť, ale aj rozhodnutie, ktoré bolo vydané po skončení pôvodného konania. Môže ísť o prípad, keď súd vyriešil určitú otázku ako predbežnú a po skončení pôvodného konania. Môže ísť o prípad, keď súd vyriešil určitú otázku ako predbežnú a po skončení pôvodného konania rozhodol o nej iný príslušný orgán odlišne, alebo, keď súd vychádzal z rozhodnutia iného orgánu (§ 135 ods. 1), ktoré bolo neskôr zrušené a rovnaké skutkové okolnosti boli vyriešené inak než v rozhodnutí, z ktorého vychádzal. Preto, ak žalovaný poukazuje na rozhodnutia súdov vydané až po právoplatnosti platobného rozkazu, nemôže na ne odvolací súd prihliadať ako na nové rozhodnutia, pretože v čase pôvodného konania neexistovali, ale ani sa nejedná o predbežnú otázku, ktorú by príslušný orgán posúdil odlišne a ani nejde o rozhodnutie iného orgánu, z ktorého by súd vychádzal a ktoré bolo neskôr zrušené. Vzhľadom k tomu, že návrhom na obnovu konania môže navrhovateľ uplatňovať len také skutočnosti alebo rozhodnutia, ktoré nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní, a pretože o nedostatku tohto procesného zavinenia nemožno hovoriť tam, kde nebol podaný odpor, je možné povoliť obnovu konania z dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. a) OSP len vtedy, ak sú tu nové skutočnosti, ktoré navrhovateľ obnovy nemohol použiť do uplynutia lehoty k podaniu odporu alebo námietok (napr. pretože o nich nevedel) alebo ak neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, o ktorom sa navrhovateľ dozvedel po uplynutí lehoty k podaniu odporu, rieši inak predbežne otázku vo veci, v ktorej bol súd viazaný rozhodnutím iného orgánu (§ 135 ods. 1 OSP) alebo v ktorej bol povinný z rozhodnutia iného orgánu vychádzať (§ 135 ods. 2 OSP) (Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. Cpj/67/82). Obdobne ten istý Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 20Cdo/322/98 uviedol, že okolnosť, že odôvodnenie nálezu Ústavného súdu zahrňuje posúdenie právnej otázky, ktorú odvolací súd posúdil v inej veci skôr inak, nerobí z nálezu rozhodnutie, ktoré by bolo dôvodom obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) OSP.

18. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno subsumovať pod dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) OSP a ani pod iný dôvod povolenia obnovy konania. Nesprávne právne posúdenie veci je odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP a tento dôvod bolo možné namietať iba v odpore proti platobnému rozkazu resp. v odvolaní proti rozsudku, ak by došlo k zrušeniu platobného rozkazu. Samotná skutočnosť, že súd mal ex offa skúmať pred vydaním platobného rozkazu neprijateľné zmluvné podmienky a takto nepostupoval, teda nie je dôvodom pre obnovu konania. Obnova konania totiž nie je prostriedkom nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci. Dôvody obnovy konania sú v § 228 ods. 1 OSP určené taxatívne a nie je prípustné ich rozširovať. Nesprávne právne posúdenie veci, t. j. chyba v aplikácii práva na zistený skutkový stav, nie je skutočnosťou (ani rozhodnutím alebo dôkazom), ktoré účastník nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní s odôvodnením, že nepoznal obsah spotrebiteľského práva.

19. Podľa § 228 ods. 1 písm. e) OSP právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, a podľa ods. 2 § 228 OSP návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné rozhodnutie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa ods. 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

20. S účinnosťou od 01. 07. 2016 podľa § 397 písm. e) CSP proti právoplatnému rozsudku a podľa § 398 CSP aj platobnému rozkazu, ktorý nadobudol právoplatnosť je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzná. Z citovaného ustanovenia CSP účinného od 01. 07. 2016 vyplýva potreba personálneho súvisu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ s konaním, ktorého obnova sa navrhuje.

21. Kým zákonodarca s účinnosťou od 01. 07. 2016 výslovne zakotvil, že medzi rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie a právoplatným rozsudkom (v danom prípade právoplatným platobným rozkazom) ku ktorému vedúce konanie sa má obnoviť, sa vyžaduje osobné i vecné prepojenie vyjadrené slovami „ktoré je pre stranu záväzná“, znenie § 228 ods. 1 písm. e) OSP evokuje záver, že takéto vecné a personálne prepojenie možno chápať aj abstraktne, vzhľadom na princíp priority Európskeho (komunitárneho) práva, keďže každé rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu musí byť konformné s judikatúrou Súdneho dvora ES, resp. s rozhodovacou činnosťou iných orgánov ES.

22. Judikatúra Súdneho dvora stanovuje výnimky z uplatňovania prejudiciálneho konania zo strany súdov členských štátov, ktorými sú „doktrína acte éclairé“ a „doktrína acte claire“. Doktrína acte éclairé (akt objasnený) stanovuje, že ak nastane situácia podľa článku 177 ods. 3 (dnes článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), je možné zbaviť súd členského štátu povinnosti, ktorú táto požaduje, a to v prípade, ak už existuje materiálne identická otázka, o ktorej Súdny dvor rozhodol. Identická otázka sa nemyslí otázka úplne totožná. Rozumie sa ňou rovnaká právna otázka, ktorá nemusela vyplynúť ani z rovnakého druhu konania než z prejudiciálneho.

23. Odvolací súd, tak ako aj súd prvej inštancie považoval za potrebné preskúmať dôvod obnovy konania podľa § 228 písm. e) OSP z hľadiska dodržania subjektívnej premlčacej doby a rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nedodržiaval subjektívnu premlčaciu dobu na podanie návrhu na obnovu konania (podľa CSP žaloby na obnovu konania). Aj keď žalobca tvrdil, že o skutočnosti, že platobný rozkaz bol vydaný v rozpore so zákonnými ustanoveniami ochrany spotrebiteľa aj so súdnymi rozhodnutiami v spotrebiteľských veciach sa dozvedel, až po tom, keď vyhľadal právnu pomoc, a to až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, teda najskôr 02. 07. 2014, súd prvej inštancie však vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby uviedol, že trojmesačná doba na podanie návrhu na obnovu konania začína plynúť uplynutím 20teho dňa od zverejnenia podľa úradného vestníka EÚ, v ktorom je každé rozhodnutie ESD publikované a tým aj záväzná pre každú právnickú aj fyzickú osobu. Odvolací súd v tejto súvislosti preskúmal, kedy boli rozhodnutia, na ktoré žalobca v návrhu na obnovu konania poukazoval, zverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie a zistil, že:

- rozsudok Súdneho dvora č. 106/77 vo veci *Amministrazione delle finanze dello Stato c/a S.p.A. Simmenthal* zo dňa 09. 03. 1978 bol zverejnený v Úradnom vestníku ako C 87 z 11. 04. 1978 s.5 (nebol zverejnený v slovenskom jazyku),
- rozsudok Súdneho dvora C 243/08 *Pannon GSM Zrt. c/a Erzsébet Sustikné Györfi* ESD bol zverejnený v Úradnom vestníku EÚ C 180 z 01. 08. 2009 s.19 (bol publikovaný v slovenskom jazyku),
- rozsudok Súdneho dvora C484/08 - *Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid c/a Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbanc)* bol zverejnený v Úradnom vestníku EÚ C 209 z 31. 07. 2010 s. 6 (bol publikovaný v slovenskom jazyku),
- rozsudok Súdneho dvora *Elisa María Mostaza Claro* proti *Centro Móvil Milenium SL*. C 168/05 z 26. 10. 2006 zverejnený v Úradnom vestníku C 326 z 30. 12. 2006 s.9 (bol publikovaný v slovenskom jazyku),
- rozsudok Európskeho súdneho dvora v spojených prípadoch C 240/98 - C244/98 *Océano Group Editorial SA c/a Roció Murciano Quintero* a ďalší zo dňa 27. 06. 2000 bol zverejnený v č. I/2000 Zbierky súdnych rozhodnutí ESD na strane 4941 dňa 27. 06. 2000 a v Úradnom vestníku EÚ bolo zverejnené 21. 10. 2010 (nebol publikovaný v slovenskom jazyku),
- rozsudok Súdneho dvora *Max Rampion a Marie-Jeanne Godard*, vydatá *Rampion* proti *Franfinance SA a K par K SAS* C-429/05 zo dňa 04. 10. 2007 zverejnený v Úradnom vestníku EÚ C 297 z 08. 12. 2007 s.7 (bol publikovaný v slovenskom jazyku),
- v *Journal officiel des Communautés européennes* publikovanom vo francúzskom jazyku, a teda v Úradnom vestníku EÚ bolo dňa 11. 01. 2003 oficiálne publikované rozhodnutie Súdneho dvora ES C-473/00 vo veci *Cofidis SA and Jean-Luis Fredout*. V Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu bolo zverejnené rozhodnutie zverejnené na strane 10875 pod číslom I/2002.

24. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15. 03. 2016 sp. zn. 20Obdo/60/2014, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. 04. 2013, č. k. 43Cob/236/2012-142 s tým, že práve zverejnenie rozhodnutí Súdneho dvora EÚ považoval dovolací súd jednoznačne za podmienku prezumpcie znalosti rozhodnutí Súdneho dvora EÚ.

25. Podľa čl. 297 /pôvodne čl. 254/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa legislatívne akty (nariadenia, smernice, rozhodnutia), ako aj nelegislatívne akty prijaté vo forme nariadení, smerníc

a rozhodnutí, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, uverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie. Nadobúdajú účinnosť dňom, ktorý je v nich stanovený alebo, ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení.

26. Podľa § 1 zák. č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie z 24. 06. 2004, právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie alebo v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev (ďalej len „úradný vestník“) sú v súlade s medzinárodnými zmluvami¹⁾ účinné na území Slovenskej republiky.

27. Podľa § 2 ods.1 cit. zák. o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

28. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že návrh na obnovu konania bol podaný 11. 07. 2014 e-mailom bez zaručeného elektronického podpisu a písomne doplnené tak, že bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 15. 07. 2014, pričom podľa času zaevidovania návrhu 8 hod. 32 min je možné domnievať, že na poštovú prepravu bolo podané včas, z čoho je zrejmé, že návrh bol podaný v trojročnej objektívnej lehote, ktorej začiatok je zákonom stanovený od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (11. 10. 2013). Začiatok trojmesačnej subjektívnej doby je stanovený buď subjektívnym momentom získania vedomosti o dôvode obnovy konania alebo subjektívnym okamihom, od ktorého sa dôvod obnovy konania mohol uplatniť. Skutočnosť, že sa žalobca sa vyhľadal právnu pomoc až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, teda najskôr dňa 02. 06. 2014 a až vtedy sa dozvedel o skutočnosti, že platobným rozkazom bolo priznané plnenie, ktoré je v rozpore so zákonnými ustanovenia týkajúcimi sa ochrany spotrebiteľa, je právne bezvýznamné, pretože tieto boli účinné a zverejnené na internete dávno predtým.

29. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie návrh žalobcu na obnovu konania zamietol, keď správne dospel k záveru, že ak bolo vydané rozhodnutie okresného súdu v čase, kedy boli rozhodnutia Súdneho dvora na ktoré odkazuje žalobca, zverejnené v Úradnom vestníku EÚ, ako aj v Zbierke súdnych rozhodnutí EÚ a aj na internete, pričom tieto sa pre Slovenskú republiku stali právne záväzné od 01. 05. 2004, mal proti platobnému rozkazu podať odpor a namietať túto skutočnosť už v odpore. Z uvedeného vyplýva, že sa nejedná o žiadnu novú skutočnosť, o ktorej sa mal navrhovateľ obnovy konania dozvedieť po vydaní platobného rozkazu a posúdil správne začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na podanie návrhu na obnovu konania podľa dôvodom uvedenom v § 228 ods. 1 písm. e) OSP, tak že začína plynúť uplynutím 20. dňa od zverejnenia podľa Úradného vestníka EÚ, v ktorom je každé rozhodnutie publikované, a tým aj záväzné pre každú fyzickú aj právnickú osobu.

30. Odvolací súd záverom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-234/04 zo dňa 16. 03. 2006 (Rozmarie Capférer/Schlang & Schick GmbH), podľa ktorého vo všeobecnosti nie je vnútroštátny súd povinný znova preskúmať a zrušiť právoplatné súdne rozhodnutie, aj keby sa ukázalo, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor EÚ pripomenul dôležitosť zásady res iudicata. Na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky. Toto rozhodnutie vydal Súdny dvor EÚ dávno potom, čo dňa 05. 04. 1993 nadobudla účinnosť Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na obnovu konania v predmetnej veci a s tým súvisiaceho návrhu na odklad vykonateľnosti, ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP.

32. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že inak úspešnému žalovanému nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli a ani si žiadne neuplatnil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).